

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΩΜΗΣ ΤΟΥΡΑΝ

Τήν Κυριακὴν, 15^{ην} / 28^{ην} Μαΐου 2023, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐπραγματοποίησε Ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα τῆς κώμης Τουράν, γειτνιαζούσης τῇ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐνθέρμως διὰ παρελάσεως Προσκόπων καὶ ὑποδοχῆς τῶν Ἱερέων, ἐλειτούργησε δέ εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Κοινότητος ταύτης συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, Ἀραβοφώνων Ἱερέων τῆς περιοχῆς τῆς Γαλιλαίας, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τῶν μελῶν τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος καὶ μετεχόντων πολλῶν πιστῶν τῆς πόλεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καί τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτά με ὠδήγησαν καὶ ἤγαγον με εἰς ὅρος ἁγίόν σου καὶ εἰς τά σκηνώματά σου», (Ψαλμ. 42,3), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Αἱ εὐχαὶ τῶν ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας συνήγαγον πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ πόλει ὑμῶν τῆς Κάτω Γαλιλαίας Τουράν, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην ὡς καὶ τὴν συγκρότησιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, τό ἔτος 325 μ.Χ.

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως τιμᾷ τοὺς 318 Θεοφόρους Πατέρας, διότι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τῇ προσκλήσει τοῦ ἁγίου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, συνεκρότησαν τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἀφ' ἐνός μὲν κατεδίκασε καὶ κατεπολέμησε τὴν αἵρετικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀρείου· ἀφ' ἑτέρου δέ διετύπωσε μέ τόν πλέον ἀκριβῆ τρόπον τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ὅπως ὁμολογοῦμεν αὐτὴν ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς πίστεως.

Ἡ τῶν δογμάτων ἀκρίβεια εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία καθορίζει καὶ τόν ὀρθόν τρόπον ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ λέγων: «Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελομένοι περὶ τὴν πίστιν ἡστόχησαν», (Α' Τιμ. 6,20).

Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι περί τήν πίστιν ἡστόχησαν, δηλαδή ἐναυάγησαν, εἶναι αὐτοί οἱ ὅποιοι ἐπινοοῦν καί δέν καταφεύγουν εἰς τάς πηγάς τῆς πίστεώς μας, τοῦτέστιν εἰς τήν Ἀγίαν Γραφήν, Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην καί τήν ἱεράν Ἀποστολικήν Παράδοσιν, τάς ἀποτελούσας τό σύνολον τῶν θείων τῆς πίστεως σωτηριωδῶν ἀληθειῶν, τῶν ὑπό τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἀποστόλων παραδοθειῶν εἰς τοὺς πιστοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ λέγοντος: «ἔστι γάρ πίστις ἐξ ἀκοῆς». «Ἀκούοντες γάρ τῶν θείων Γραφῶν πιστεύομεν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Πνεύματος. Αὕτη δέ τελειοῦται πᾶσι τοῖς νομοθετηθεῖσιν ὑπό Χριστοῦ, ἔργῳ πιστεύουσα, εὐσεβοῦσα καί τάς ἐντολάς πράττουσα τοῦ ἀνακαινίσαντος ἡμᾶς. Ὁ γάρ μή κατὰ τήν παράδοσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πιστεύων ἢ κοινωνῶν διὰ τῶν ἀτόπων ἔργων τῷ Διαβόλῳ ἄπιστος ἔστιν». Καί ἀπλούστερον: «ἔστι γάρ πίστις ἐξ ἀκοῆς», γιατί ἀκούγοντας τάς θείας Γραφάς πιστεύομεν εἰς τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Καί αὕτη ἡ πίστις τελειοποιεῖται μέ ὅλα πού ἐνομοθετήθηκαν ἀπό τόν Χριστόν, ἀφοῦ ἐκδηλώνεται με ἔργα, τά ὅποια παρουσιάζουν εὐσέβειαν καί ἐφαρμόζουν τάς ἐντολάς Αὐτοῦ πού μᾶς ἀνεκαίνισε. Αὐτός, λοιπόν, πού δέν πιστεύει κατὰ τήν παράδοσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἢ κοινωνεῖ μέ τόν διάβολον, κάνοντας ἀνάρμοστα ἔργα εἶναι ἄπιστος. Ὡς δέ κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: ἡ Ἐκκλησία, «ἣτις ἐστίν Ἐκκλησία θεοῦ ζῶντος εἶναι στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας», (Πρβλ. Α' Τιμ. 3,15).

Ὅσον δέ ἀφορᾷ εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καί τοὺς διαδόχους αὐτῶν, τοὺς θεοφόρους καί θεοπνεύστους δηλονότι πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οὗτοι ἐδέχθησαν τό φῶς καί τήν ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ, κατὰ τόν ψαλμῶδόν λέγοντα, «ἐξαπόστειλον τό φῶς καί τήν ἀλήθειάν σου, αὐτά με ὠδήγησαν καί ἡγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καί εἰς τά σκηνώματά σου», (Ψαλμ. 42,3).

Τό σημερινόν εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου, τό ὁποῖον εἶναι γνωστόν ὡς «ἡ Ἀρχιερατική Προσευχή τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν θεόν Πατέρα Αὐτοῦ», ἀναφέρεται εἰς τήν διατήρησιν τῆς ἐνότητος Αὐτοῦ μετὰ τῶν μαθητῶν Του καί τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ: «Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα...καί ἐγώ τήν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι δέδωκά αὐτοῖς, ἵνα ᾧσιν ἐν καθώς ἡμεῖς ἐν ἐσμεν, ἐγώ ἐν αὐτοῖς καί σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ᾧσι τετελειωμένοι εἰς ἔν, καί ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας καί ἡγάπησας αὐτούς καθώς ἐμέ ἡγάπησας», λέγει Κύριος, (Ἰωάν. 17, 22-23).

Ἡ δέησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν θεόν Πατέρα Αὐτοῦ: «ἵνα ᾧσι ἐν καθώς ἡμεῖς ἐν ἐσμεν» (Ἰωάν. 17,22), ἀφορᾷ εἰς τήν ἐνότητα, ἡ ὁποία θεμελιοῦται ἐπὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἐνός· καί ἀποτυποῦται εἰς τήν ζωὴν τῶν πιστῶν διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, δηλαδή τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῶν πιστευόντων κατ' ἀπομίμησιν τοῦ τύπου τῆς φυσικῆς καί οὐσιώδους ἐνότητος τῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα κατὰ τόν θεσπέσιον Παῦλον νά διατηρῶμεν τήν ἐνότητα τῆς μεταξὺ ἡμῶν ἀγάπης, «ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», (Ἐφεσ. 4, 2-3).

Εἰς τήν πρὸς τόν θεόν Πατέρα προσευχήν Του, ὁ Ἰησοῦς αἰτεῖται τήν χαράν τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ: «ἵνα ἔχωσι τήν χαράν τήν ἐμήν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς», (Ἰωάν.

17,3). Ἑρμηνεύων τούς Κυριακούς τούτους λόγους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διερωτᾶται λέγων: «Τίς οὖν ἡ πεπληρωμένη καί τελεία χαρά; Τό εἰδέναι καί πιστεύειν, οὐχ ὅτι μόνον καθ' ἡμᾶς ἦν ἄνθρωπος ὁ Χριστός, ἀλλ' ὅτι μετά τοῦ εἶναι καθ' ἡμᾶς δίχα μόνης ἁμαρτίας, καί θεός ἐστίν ἀληθινός. Εἶναι σαφές καί οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτός, (ὁ Χριστός) ἔχει τήν δυνατότητα νά σώζη τούς λατρεύοντας Αὐτόν, ὅποτε Αὐτός βούλεται, παρ' ὅτι δέν φαίνεται νά εἶναι παρών μετά σαρκός. Τό γεγονός τοῦτο θά παράσχη εἰς ἡμᾶς τήν δυνατότητα νά ἔχωμεν τελείαν χαράν, ἐπειδή ἡμεῖς πάντοτε ἔχομεν πλησίον ἡμῶν συμπαραστάτην ἀρκούντως δυνατόν, δυνάμενον νά διασώσῃ ἡμᾶς ἀπό παντός κακοῦ.

Ἡ χαρά, ἀγαπητοί μου, ἔχει ὡς πηγὴν αὐτῆς τόν θεόν Πατέρα. Ὁ δέ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ αὐτοχαρά, ὡς διαβεβαίωσι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος παραγγέλων: «Ἀγαπητοί, μή ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμόν ὑμῖν γινομένην, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος ἀλλά καθό κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καί ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῇτε ἀγαλλιώμενοι», (Α' Πέτρου 4, 12-13).

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ χαρά συνδέεται ἀρρήκτως με τήν μετάνοιαν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ἀναφερόμενος εἰς τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ: «Λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρά ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι», (Λουκ. 15,7).

Τήν πεπληρωμένην χαράν δυνάμεθα νά ἔχωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅταν τηρῶμεν τήν ὀρθότητα ἀλλά καί τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἀκούοντες τῆς φωνῆς τῶν ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων οἵτινες τῇ φωτιστικῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σύν ταῖς Πρεσβείαις τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Ὑπερευλογημένης, «τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τό ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν, καί τρανῶς τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ, ὁμοούσιον καί συναίδιον, πρό τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καί εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι· ὅθεν καί ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σύν Πατρί τόν Υἱόν, καί τό Πνεῦμα τό πανάγιον, ἐν μιᾷ θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον». Ἀμήν, ἔτη πολλά!

Ἦκολούθησε δεξίωσις, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος εἰς πρόποσιν προσεφώνησε τόν Πρόεδρον καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καί τό ἐκκλησίασμα καί πάλιν ὡς ἔπεται:

«Εὐλογητός εἶ, ὁ θεός τῶν πατέρων ἡμῶν, καί εὐλογητόν τό ὄνομά σου τό ἅγιον καί ἔνδοξον εἰς τούς αἰῶνας·» (Τωβίτ 8,5), «τό πνεῦμα σοῦ τό ἀγαθόν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ», (Ψαλμ. 142, 12).

Ἀξιότιμε κύριε Πρόεδρε καί σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἀγαπητέ π. Σπυρίδων,

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Διπλὴν σήμερον ἐορτὴν ἐορτάζει ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τήν τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔνδοξον Ἀνάληψιν εἰς τούς οὐρανοὺς καί τήν μνήμην τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῷ 325 μ.Χ. τῶν τριακοσίων δέκα καί

ὁκτώ θεοφόρων Πατέρων.

Ἡ μέν ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπισφράγισιν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο διότι διὰ τῆς Ἀναλήψεώς Του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ἐθέωσε τό πρόσλημμα», δηλαδή τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, τὴν ὁποίαν προσέλαβεν ἀπὸ τὰ ἀγνά αἵματα τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου Μαρίας. Ἡ δέ ἑορτή τῶν ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἀφορᾷ εἰς τὴν περιχαράκωσιν τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας, (Α΄ Τιμ. 1,10) δηλονότι τῆς ὀρθῆς πίστεως, ὡς ἐπιστέλλει ὁ Θεῖος Παῦλος εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τίτον λέγων: «εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται... οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσι διδάσκοντες ἅ μὴ δεῖ... δι' ἣν αἰτίαν ἔλεγε αὐτοὺς ἀποτόμως, ἵνα ὑγιαίνωσιν ἐν πίστει», (Τίτ. 1,10-13).

Τὴν ὑγιαίνουσιν ταύτην διδασκαλίαν καὶ ὀρθὴν πίστιν, τὴν Ἀποστολικὴν δηλονότι παράδοσιν διεφύλαξε καὶ διαφυλάσσει ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ κενοῦ μνήματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ οὔσα τεθεμελιωμένη Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό Ρωμαιο-Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, χάρις εἰς τὴν παρουσίαν καὶ ἄοκνον δραστηριότητα τοῦ μοναχικοῦ τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ (Α΄ Κορ. 1,31) διὰ τό ἐνταῦθα, ἐν τῇ ὡραίᾳ ὑμῶν πολίχνῃ τοῦ Τουράν, διαβιοῦσαν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Κοινότητα καὶ χαιρόμεθα διὰ τὴν καλὴν ὑμῶν μαρτυρίαν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς φιλαδελφίας καὶ τῆς φιλοξενίας, ἰδιαιτέρως τῆς ἁρμονικῆς συμβίωσης καὶ συννύρξεως μετὰ τῶν ἄλλων σεβαστῶν θρησκευτικῶν Κοινοτήτων.

Τό Εὐαγγελικόν τοῦτο μήνυμα καταγγέλλομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τῆς μεθ' ὑμῶν εὐχαριστιακῆς συναναστροφῆς, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Θεοῦ Παύλου λέγοντος: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. ἐγὼ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20, 28-30).

Διὰ τῶν λόγων τούτων θέλομεν νὰ διαβεβαιώσωμεν ὑμᾶς ὅτι τό Παλαίφατον Ρουμ-Ορθοντόξ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἡ Μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν οὐδέποτε ἐφείσθη κόπων καὶ δαπανῶν καὶ οὐδέποτε ἐγκατέλιπεν τό ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἐμπιστευθέν αὐτῇ χριστεπώνυμον ποίμνιον καὶ οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τῆς πίστεως ἡμῶν ὡς καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ πολυθρησκευτικοῦ καὶ πολυεθνικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ. Ἔτη πολλά καὶ εὐλογημένα».

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος φιλόξενος, πλουσία τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας